

бодата на отечеството си, като юнакъ въ бой и както желаше неговото сърдце, та остави на неговитѣ приятели едно да го жалеть и друго примѣръ на самопожертвование за народа си, като призрѣ всичкитѣ тукашни свѣтовни прищевки и удоволствия, комуто праведно се стоятъ думитѣ: «вѣчная ти память поборниче за Българската свобода, който непожали, ни имотъ, ни честь, ни животъ, а се бори съ врага, до послѣдня капка кръвъ, за което праведно заслужваш похвала, слава и честь отъ твоитѣ признателни другари, приятели и отъ милии ти Български народъ, който има да се гордѣй съ таквиъ като васъ народни юнаци, макаръ и рано да загинахте въ младостта ви, но трудовитѣ ви ще се оцѣнятъ и заслужеть почетъта ви.»

II. Цанко Стояновъ е родомъ отъ Тръвна, роденъ отъ българи православни родители, тамъ въ градътъ си е ученъ по български да чете и пише, когато родителитѣ му завели въ Търново и го дали да се учи на запаятъ кундурадгия и послѣ туй се поминали. Тамъ той работилъ на мастера си нѣколко години наредъ при него; но за злощастие единъ день дошелъ единъ турчинъ, дѣто имъ връщаль назадъ едни кундури, който нехаресаль; та се скарали въ дюкяна на мастера си, спорядъ както той самъ ми расправяше и сполучилъ да го мушне съ единъ отъ пожеветѣ, съ който работилъ и побѣгналъ прѣзъ деньтъ отъ дюкяна, та се скрилъ. Отъ Търново можаль скритомъ да се отърве отъ турското прслѣдване чрѣзъ бѣгство въ Влашко, въ Бугурещъ, дѣто тамъ работва пакъ запаята си нѣколко години и като миследъ, че не ще да го дирять отъ турското правителство, а и да не подаде съмнѣние изново съ появяванието си въ Търново, наумилъ си за подобръ да иди въ Стара-Загора, което и направилъ. Той дойде въ Стара-Загора прѣзъ годината 1869 и 1870, дѣто работи по-напрѣдъ калъпи за разни чепици на разни мастори изъ града, а послѣ се услови при Коля Ганчовъ съ надница да му работи; та като му работи 2 и по-вече години, най-послѣ рѣши и си отвори на своя смѣтка кун-